Ріко! Ти линеш повз прадавні мури,
Де мила мешкає, і в краї тім,
На води, може, дивлячись похмурі,
Мене згада на березі крутім.

Будь серця мого дзеркалом, щоб їй я
У нім відбити міг чуття свої,
Такі шалені, як твоя стихія,
Такі без меж, як повені твої.

Стать серця дзеркалом? Таж із природи
Мою ти вдачу розділила й так:
Твої стрімкі, бездонні й темні води —
Жаги моєї найпевніший знак.

Її притлумив нині час. Я знаю,
Ті пристрасті — як струмінь твій і гнів,
То в повінь розливаються безкраю,
То до тісних вертають берегів.

Тоді обабіч течії всієї,
Розкидавши корчі, уламки й пні,
Ти в море мчатимеш, я ж — до тієї,
Кого любить заказано мені.

Коли вона вечірньої години
Під свіжий легіт вийде на моріг,
Ця хвиля десь до неї вже долине
І буде стиха плюскати до ніг.

І тішитиме погляд її милий...
Тож через те, ріко, потік я твій
Не те що бачити — згадать безсилий,
Щоб одночасно не зітхать по ній.

Хай любі очі у твоїм кришталі
І відіб'ються, тільки ж течія
Нестримно мчатиме від мене далі
І не верне, щоб їх не бачив я.

А та? Чи та верне, якій з собою
Несеш печаль мою? Ніхто не зна!
Ми край води блукаємо обоє:
В верхів'ї — я, над гирлом десь — вона.

І ділять нас не води швидкоплинні,
Не пасмо гір чи прірва, повна тьми,
А те, що долі в нас такі ж одмінні,
Як ті краї, де народились ми.

Палку дочку полуденного краю
Із півночі прибулець полюбив,
Та шалом півдня кров його палає,
Якої і борей не остудив.

Шал півдня влився до моєї крові,
Тому-то знов, стількох зазнавши ран,
Я бранцем став, я став рабом любові,
Навіки впав у твій, кохана, бран.

Намарне ремство! В битві днів суворих
Волію рано шлях кінчити свій.
Родився з пороху, вернуся в порох,
І серце вічний знайде супокій.

Червень 1819